

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 861/2020
14.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Маја Ђелић адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд-Филијала Прокупље, ради уплате доприноса за ПИО, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против решења о трошковима парничног поступка које је садржано у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1897/18 од 25.10.2019. године, у седници већа која је одржана дана 14.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима парничног поступка које је садржано у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1897/18 од 25.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 1897/18 од 25.10.2019. године и пресуда Основног суда у Прокупљу П 2432/17 од 14.09.2018. године у делу одлуке о трошковима парничног поступка и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 2432/17 од 14.09.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО по стопи која буде важила на дан уплате на износе основице ближе означене у ставу првом изреке, за период од јула 2014. године до априла 2015. године, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1897/18 од 25.10.2019. године одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и пресуда Основног суда у Прокупљу П 2432/17 од 14.09.2018. године потврђена.

Против другостепене пресуде у делу којим је одлучено о трошковима парничног поступка тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима парничног поступка у смислу одредбе члана 408. и 420. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да у корист тужиоца изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим и поред тога првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка са образложењем да није било неопходно да тужилац поводом уплате припадајућих доприноса води посебну парницу, већ је исте могао да потражује и у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиоца и потврдио одлуку о трошковима парничног поступка прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиоца на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а одредбом члана 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови надокнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Према члану 156. ЗПП тужилац ће надокнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод на тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава, онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредби, као и исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У овом конкретном случају тужени приликом исплате новчане накнаде није извршио исплату припадајућих доприноса, због чега тужилац има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога тужени је оспорио тужбени захтев тужиоца током поступка, у ком смислу тужиоцу који је успео у спору, припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 2. у вези одредбе члана 420. ЗПП укинуо одлуку о трошковима парничног поступка и предмет, у укинутом делу, вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**